

Daniels Bog - Nummer hundrede og én

Pagtens Budbringer: Fra renselse til udrensning

Jeff Pippenger

2024-02-29

Den uge, i hvilken Kristus stadfæstede pagten, repræsenterede perioden fra hans dåb, indtil Kristus i den himmelske helligdom rejste sig ved Stefanus' stening.

Men han, fuld af Helligånden, så fast op mod himlen og så Guds herlighed og Jesus stående ved Guds højre hånd, og sagde: Se, jeg ser himlene åbne og Menneskesønnen stående ved Guds højre hånd. Da råbte de med høj røst, holdt sig for ørerne og fór alle som én ind på ham, og de drev ham ud af byen og stenede ham; og vidnerne lagde deres klæder ved fødderne af en ung mand, som hed Saulus. Og de stenede Stefanus, mens han påkaldte Gud og sagde: Herre Jesus, modtag min ånd. Og han faldt på knæ og råbte med høj røst: Herre, tilregn dem ikke denne synd. Og da han havde sagt dette, sov han hen. Apostlenes Gerninger 7:55–60.

Da Stefan blev stenet, og Mikael rejste sig, gik evangeliet til hedningerne, for indtil den tid var evangeliet begrænset til jøderne.

»Da sagde engelen: »Han skal stadfæste pagten med de mange i én uge [syv år].« I syv år efter, at Frelseren påbegyndte sin tjeneste, skulle evangeliet forkyndes især for jøderne; i tre et halvt år af Kristus selv og derefter af apostlene. »Midt i ugen skal han gøre slagtoffer og afgrødeoffer til ophør.« Daniel 9:27. I foråret år 31 e.Kr. blev Kristus, det sande offer, ofret på Golgata. Da blev templets forhæng flænget i to, hvilket viste, at offersystemets hellighed og betydning var bortvejet. Tiden var kommet, da det jordiske slagtoffer og afgrødeoffer skulle ophøre.

”Den ene uge — syv år — endte i år 34 e.Kr. Da beseglede jøderne endeligt deres forkastelse af evangeliet ved steningen af Stefanus; de disciple, som blev spredt ved forfølgelsen, ’drog omkring og forkyndte ordet overalt’ (ApG 8,4); og kort derefter blev Saul, forfølgeren, omvendt og blev Paulus, hedningernes apostel.” Jesu liv, 233.

I året 34 ophørte den hellige uge (to tusind fem hundrede og tyve dage), og det gamle Israel blev skilt fra Gud; deres nådetid var fuldt ud afsluttet. På dette tidspunkt var gengældelsen over det gamle Israel for forkastelsen af pagten og for korsfæstelsen af Guds Søn underlagt Guds udøvende dom. Gud udsatte i sin langmodige barmhjertighed Jerusalems ødelæggelse indtil belejringen og ødelæggelsen i år 66 e.Kr. frem til år 70 e.Kr.

Versene i Daniels kapitel ni, som identificerede den uge, hvori Kristus stadfæstede pagten, identificerer også, at det hedenske Rom (den fyrste, som skal komme) ville ødelægge byen og helligdommen; men Gud lod i sin langmodige barmhjertighed det gamle Israels børn få tid til at høre evangeliet og træffe en beslutning, sådan som deres fædre havde gjort i løbet af den syvårige periode, hvor Kristus og disciplene virkede iblandt dem.

"I næsten fyrre år efter at Jerusalems undergang var blevet forkyndt af Kristus selv, udsatte Herren sine domme over byen og folket. Underfuld var Guds langmodighed mod dem, der forkastede hans evangelium og myrdede hans Søn. Lignelsen om det ufrugtbare træ fremstillede Guds handlemåde med det jødiske folk. Befalingen var udgået: 'Hug det om; hvorfor skal det stå og udpine jorden?' (Luk. 13,7), men den guddommelige barmhjertighed havde skånet det endnu en kort tid. Der var stadig mange blandt jøderne, som var uvidende om Kristi karakter og gerning. Og børnene havde ikke haft de muligheder eller modtaget det lys, som deres forældre havde foragtet. Ved apostlenes og deres medarbejders forkyndelse ville Gud lade lyset skinne for dem; de skulle få lov at se, hvordan profetien var blevet opfyldt, ikke alene i Kristi fødsel og liv, men også i hans død og opstandelse. Børnene blev ikke fordømt for forældrenes synder; men når børnene, med kundskab om alt det lys, der var givet deres forældre, forkastede det yderligere lys, der blev skænket dem selv, blev de delagtige i forældrenes synder og fuldgjorde deres misgernings mål."

Guds langmodighed over for Jerusalem bekræftede kun jøderne i deres stædige ubodfærdighed. I deres had og grusomhed mod Jesu disciple forkastede de det sidste tilbud om barmhjertighed. Da trak Gud sin beskyttelse tilbage fra dem og fjernede sin hæmmende magt fra Satan og hans engle, og nationen blev overladt til den leder, som den havde valgt. Dens børn havde foragtet Kristi nåde, som ville have gjort dem i stand til at undertvinge deres onde tilbøjeligheder, og nu blev disse deres overvinderne. Satan ophidsede sjælens voldsomste og mest fornedrede lidenskaber. Menneskene ræsonnerede ikke; de var hinsides fornuft — behersket af indskydelse og blindt raseri. De blev sataniske i deres grusomhed. I familien og i nationen, blandt de højeste såvel som de laveste klasser, var der mistanke, misundelse, had, strid, oprør, mord. Der var ingen sikkerhed nogetsteds. Venner og slægtninge forrædte hinanden. Forældre dræbte deres børn, og børn deres forældre. Folkets ledere havde ingen magt til at styre sig selv. Ubeherskede lidenskaber gjorde dem til tyranner. Jøderne havde antaget falsk vidnesbyrd for at dømme Guds uskyldige Søn. Nu gjorde falske anklager deres egne liv usikre. Ved deres handlinger havde de længe sagt: »Lad Israels Hellige vige fra os.« Esajas 30:11. Nu blev deres ønske opfyldt. Frygten for Gud foruroligede dem ikke længere. Satan stod i spidsen for nationen, og de højeste borgerlige og religiøse myndigheder var under hans herredømme." The Great Controversy, 27, 28.

Som Pagtens Sendebud handlede Kristus først udelukkende med jøderne. I året 34, ved steningen af Stefanus, gik evangeliet dernæst til hedningerne, og tiden for Guds udøvende dom indtrådte, skønt Gud i sin barmhjertighed udsatte dette tidspunkt i omkring fyrre år.

Som Pagtens Sendebud rensede Kristus templet to gange som opfyldelse af Malakias, kapitel tre. Han gjorde dette i en periode, der på særlig måde var afsat for pagtens folk, som da blev forbigået og skilt, og også for dem, der da skulle blive det nye udvalgte folk. Da denne tidsperiode var afsluttet, begyndte tiden for Guds eksekutive dom. Johannes Døberen var det sendebud, som banede vejen for Kristi gerning med at oprejse et nyt udvalgt folk, som Han ville indgå pagt med.

De to tempelrensninger var anskuelsesundervisning, der identificerede Kristi værk med at rense sjælens tempel. Når pagtens Engel pludselig kommer i Malakias kapitel tre, renser og lutrer Han også Levis sønner med det formål at frembringe et offer, som i fordums dage.

Men hvem kan udholde hans komme, og hvem kan bestå, når han åbenbarer sig? Thi han er som en guldsmeds ild og som tvætteres sæbe. Og han skal sidde som den, der smelter og renser sølvet; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, for at de kan frembære et offer for Herren i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offer være Herren til behag, som i fordums dage og i tidligere år. Malakias 3:2–3.

Malakias kapitel tre, og de to tempelrenselse repræsenterer en fuldkommengørelse af Levis sønners tro, som fuldbyrdes ved pagtens Engel. Fuldkommengørelsen af Levis sønners tro fremstilles ved renselsen af guldet.

”Der må hos alle, som har nogen som helst indflydelse på sanatoriet, være en overensstemmelse med Guds vilje, en ydmygelse af selvet, en åbning af hjertet for Kristi Ånds dyrebare indflydelse. Guldet, lutret i ild, repræsenterer kærlighed og tro. Mange er næsten blottet for kærlighed. Selvtillid blænder deres øjne for deres store behov. Der er en absolut nødvendighed af en daglig omvendelse til Gud, en ny, dyb og daglig erfaring i det religiøse liv.” Testimonies, bind 4, 558.

Malakias kapitel tre, og de to tempelrenselse repræsenterer en fuldkommengørelse af forståelsen af kundskabens tilvækst inden for de vise, som er Levis sønner, og dette fuldbyrdes ved Pagtens Budbærer. Fuldkommengørelsen af Levis sønner repræsenteres ved renselsen af sølvet.

Herrens ord er rene ord, ligesom sølv, smeltet i en jordovn, renses syv gange. Salme 12,6.

Pagtens Sendebud skulle rense Levis sønner som sølv og guld. Guds Ord er det, som renser, for at blive renses er at blive retfærdiggjort og helliggjort.

Hellig dem ved din sandhed; dit ord er sandhed. Johannes 17,17.

Johannes Døberen var det sendebud, som banede vej for Pagtens Engel i den første opfyldelse af Malakias kapitel tre, og hans budskab i den henseende var af firedobbelt karakter. Hans gerning omfattede identifikationen af det renselsesværk, som skulle fuldbyrdes af Pagtens Engel, og at det fuldbyrdede renselsesværk blev fremstillet som en handling, hvor en tærskel blev fejlet. Han påpegede, at det tidligere udvalgte folk da var i færd med at blive forbigået. Han frembar også det laodikeiske budskab for Guds folk og viste dem således deres synder og deres fædres synder. Han satte alle disse realiteter ind i sammenhæng med den ”kommende vrede”. Gerningen hos det sendebud, som banede vejen, repræsenterede et værk udført af en, som aldrig havde modtaget nogen uddannelse i det uddannelsessystem, der tilhørte det folk, som var ved at blive forbigået.

”I Johannes Døberen oprejste Herren for sig selv en budbringer til at berede Herrens vej. Han skulle aflægge for verden et urokkeligt vidnesbyrd ved at irettesætte og fordømme synden. Lukas siger i kundgørelsen af hans mission og gerning: ‘Og han skal gå foran Ham i Elias’ ånd og kraft for at vende fædrenes hjerter til børnene og de ulydige til de retfærdiges visdom, for at berede Herren et velforberedt folk’ (Luk 1,17).”

„Mange af farisæerne og saddukæerne kom til Johannes’ dåb, og idet han talte til dem, sagde han: ,Øgleyngel, hvem har advaret jer om at fly fra den kommende vrede? Bær derfor frugt, som er omvendelsen værdig; og tænk ikke ved jer selv at sige: Vi har Abraham til fader; thi jeg

siger jer, at Gud af disse sten kan oprejse børn for Abraham. Og allerede nu ligger øksen ved træernes rod; derfor bliver hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugget om og kastet i ilden. Jeg døber jer ganske vist med vand til omvendelse; men Han, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis sko jeg ikke er værdig til at bære; Han skal døbe jer med Helligånden og med ild; Hans kasteskovl er i Hans hånd, og Han skal grundigt rense sin tærskelplads og samle sin hvede i laden; men avnerne skal Han opbrænde med uudslukkelig ild‘ (Mattæus 3:7–12).”

Johannes’ røst blev opløftet som en basun. Hans kald var: »Forkynd mit folk deres overtrædelse og Jakobs hus deres synder« (Esajas 58,1). Han havde ikke erhvervet nogen menneskelig lærdom. Gud og naturen havde været hans lærere. Men der behøvedes én til at berede vejen foran Kristus, som var dristig nok til at lade sin røst høre ligesom fordums profeter og kalde den fordærvede nation til omvendelse.« Selected Messages, bog 2, 147, 148.

William Miller var den anden budbærer, som beredte vejen for Pagtens Budbringer, og Millers person og virke var blevet forbilledliggjort ved Johannes Døberen.

”Tusinder blev ledt til at tage imod den sandhed, som William Miller forkyndte, og Guds tjenere blev oprejst i Elias’ ånd og kraft for at forkynde budskabet. Ligesom Johannes, Jesu forløber, følte de, der forkyndte dette højtidelige budskab, sig tvunget til at lægge øksen ved træets rod og kalde mennesker til at bære frugter, som sømmer sig for omvendelse.” Early Writings, 233.

De ordkløvende jøder på Kristi tid var blevet ledt til at stole på et falsk budskab om Messias. „Messias“ er det hebraiske ord for det græske ord „Kristus“, som betyder „den salvede“.

Det ord, som Gud sendte til Israels børn, idet han forkyndte fred ved Jesus Kristus — han er alles Herre — dette ord, siger jeg, kender I, det som blev kundgjort i hele Judæa, og som begyndte fra Galilæa efter den dåb, Johannes prædikede; hvorledes Gud salvede Jesus fra Nazaret med Helligånden og med kraft, han som gik omkring og gjorde vel og helbredte alle dem, der var undertrykt af Djævelen; thi Gud var med ham. ApG 10,36–38.

Både “messias” og “Kristus” betyder “den salvede”. Kristus blev salvet ved sin dåb, så teknisk set var Han ikke Messias eller Kristus før sin dåb. Hans dåb stemmer profetisk overens med englens nedstigning i Åbenbaringen kapitel ti, som fandt sted den 11. august 1840, og den stemmer også overens med den mægtige engels nedstigning i Åbenbaringen kapitel atten, som fandt sted den 11. september 2001. De tre profetiske vejmærker identificerer Helligåndens manifestation i den sildige regn.

De hårklyngende jøder fastholdt en vrangforestilling, et falsk profetisk budskab om, at Messias ville oprette et bogstaveligt jordisk rige, hvor Israels nation skulle herske over verden. Det var et falsk budskab, som lovede »fred og fremgang«.

William Millers budskab havde to væsentlige elementer. Det første var anvendelsen af tidsprofetierne, som identificerede renselsen af helligdommen, og det andet var hans forkastelse af den katolske fortolkning af det tusindårige millennium, som protestanterne var tilbøjelige til at tro på. Denne falske opfattelse af millenniet, identificeret som tusind år med fred og velstand, var

blevet fremstillet ved den falske opfattelse af Messias' rige, som de ordkløvende jøder nærede.

Disse to vidner identificerer et forfalsket budskab om den sene regn, som lover »fred og fremgang« i den tredje og endelige opfyldelse af historien om budbringeren, der bereder vejen for pagtens Budbringer til pludselig at komme til sit tempel. Dette falske budskab om den sene regn identificeres som et budskab om »fred og tryghed«, i modsætning til Johannes Døberens budskab, som fastslog, at »ethvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden«, når »den kommende vrede« kommer. Det blev også fremstillet ved Millers påpegning af, at der ikke ville være tusind års fred, sådan som katolicismen lærer; for når Herren vender tilbage, vil Han ødelægge jorden ved glansen af sit komme.

Og til jer, som er trængte, gives hvile sammen med os, når Herren Jesus åbenbares fra himmelen med sine mægtige engle, i luende ild, idet han øver hævn over dem, som ikke kender Gud, og som ikke er lydige mod vor Herre Jesu Kristi evangelium; de skal straffes med evig fortabelse bort fra Herrens åsyn og fra hans magts herlighed. 2 Thessalonikerbrev 1:7–9.

De to første sendebud, som beredte vejen for, at Pagtens Sendebud kunne indgå pagt med et nyt udvalgt folk, påviser, at et falskt budskab om „fred og sikkerhed“ som sildigregn, hvilket blev formuleret i tredje generation af laodikeisk adventisme, er blevet udtænkt af Satan for at forhindre laodikeisk adventisme i fjerde generation i at erkende Islams rolle, sådan som den er fremstillet i det tredje Ve.

I den renselsesproces, som fuldbyrdes for dem, der er repræsenteret ved Levis sønner, skulle den, som kommer efter Johannes Døberen, grundigt rense og „lutre“ sin tærskelads med den kasteskovl, som er i hans hånd. Dette værk fuldbyrdes ved hans Ord.

“Hans kasteskovl er i hans hånd, og han vil rense sin tærskelads til bunds og samle sin hvede i laden.’ Mattæus 3:12. Dette var en af renselsens tider. Ved sandhedens ord blev avnerne skilt fra hveden. Fordi de var for forfængelige og selvretfærdige til at tage imod irettesættelse, for verdsligt sindede til at tage imod et liv i ydmyghed, vendte mange sig bort fra Jesus. Mange gør stadig det samme. Sjæle prøves i dag, ligesom disse disciple blev prøvet i synagogen i Kapernaum. Når sandheden trænger ind i hjertet, ser de, at deres liv ikke er i overensstemmelse med Guds vilje. De ser nødvendigheden af en fuldstændig forandring i sig selv; men de er ikke villige til at påtage sig det selvfornægtende arbejde. Derfor bliver de vrede, når deres synder afdækkes. De går bort forargede, ligesom disciplene forlod Jesus, mens de knurrede: ‘Dette ord er hårdt; hvem kan høre på det?’” Jesu liv, 392.

Budskabet om den sidste regn er den „strid“ i Habakkuks bog, kapitel to, og det er sandhedens ord, som skiller avnerne fra hveden. Denne adskillelse er den udrensning, som fuldbyrdes af Pagtens Budbringer. I den milleritiske historie frembragte budskabet i Daniels bog, kapitel otte, vers fjorten, en udrensning, da det først slog fejl og medførte ventetiden i Habakkuks bog, kapitel to, og lignelsen om de ti jomfruer i Matthæusevangeliet, kapitel femogtyve. Da Midnatsråbets budskab endelig blev opfyldt den 22. oktober 1844, frembragte det en endnu større udrensning. Da var det, at Pagtens Budbringer pludselig ankom og begyndte den endelige udrensning og renselse. Den bevægelse, som var gået gennem de første to af tre renselser og udrensninger, svigtede ved den

tredje og blev sendt til Laodikeas ørken i 1863.

I Milleritternes historie blev protestanterne først rensset ved sandhedens ord; derefter blev den første engels bevægelse rensset ved ankomsten af det tredje prøvende budskab. Men de, som havde været byggere på Milleritternes tempel i de seksogfyrre år fra 1798 til 1844, bestod ikke den tredje prøve, som indtraf den 22. oktober 1844, skønt de fuldkomment opfyldte lignelsen om de ti jomfruer.

“Mange, som gik ud for at møde Brudgommen under den første og den anden engels budskaber, afviste det tredje, det sidste prøvende budskab, som skal gives til verden, og en lignende holdning vil blive indtaget, når det sidste kald lyder.

„Enhver detalje i denne lignelse bør omhyggeligt studeres. Vi fremstilles enten ved de kloge eller ved de dårlige jomfruer.“ Review and Herald, 31. oktober 1899.

Den profetiske historie, der begyndte ved den tredje engels ankomst den 22. oktober 1844, var en fiasko, og den endte med oprøret i 1863. Allerede i 1850 nedskrev Søster White følgende budskab.

„Herren gav mig den 26. januar et syn, som jeg vil berette. Jeg så, at nogle af Guds folk var sløve og dorske; de var kun halvt vågne og indså ikke den tid, vi nu levede i; og at ‘manden’ med ‘snavskosten’ var kommet ind, og at nogle var i fare for at blive fejlet bort. Jeg bad Jesus om at frelse dem, at skåne dem lidt længere og lade dem se deres frygtelige fare, så de kunne blive rede, før det for altid skulle være for sent. Engelen sagde: ‘Ødelæggelsen kommer som en mægtig hvirvelvind.’ Jeg bad engelen om at have medlidenhed og frelse dem, som elskede denne verden og hang ved deres ejendele, og ikke var villige til at løsrive sig fra dem og ofre dem for at få budbærerne hurtigere frem på deres vej til at føde de hungrende får, som gik til grunde af mangel på åndelig føde.

„Da jeg så stakkels sjæle dø af mangel på den nærværende sandhed, og nogle, som bekendte sig til at tro sandheden, lod dem dø ved at tilbageholde de nødvendige midler til at føre Guds værk fremad, var synet alt for smertefuldt, og jeg bad englen om at fjerne det fra mig. Jeg så, at når Guds sag krævede noget af deres ejendom, ligesom den unge mand, som kom til Jesus, [Matthæus 19:16–22.] gik de bedrøvede bort; og at snart ville den oversvømmende svøbe gå hen over dem og rive alle deres ejendele bort, og da ville det være for sent at ofre jordiske goder og samle sig en skat i himlen.“ Review and Herald, 1. april 1850.

I 1850 var manden med snavskosten allerede kommet. Den 22. oktober 1844 var Pagtens Engel pludselig kommet til sit tempel, og han begyndte arbejdet med at rense og lutre Levis sønner.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

„I dag bliver sjæle prøvet og testet, og mange gennemgår den samme erfaring som dem, der forlod Kristus. Når de prøves ved Ordet, forkaster de den guddommelige Lærer. Når de irtettesættes, fordi deres liv ikke er i overensstemmelse med sandhed og retfærdighed, vender de sig bort fra Frelseren; og deres beslutning bliver, ligesom de forargede disciples, aldrig omgjort. De vandrer ikke længere med Kristus. Således opfyldes ordene: ‘Han har sin kasteskovl i hånden, og han vil rense sin tærskelplads til bunds og samle sin hvede i lade.’”

Signs of the Times, 15. maj 1901.